

FALLEN

Bukottak Akadémiája

ACADEMY

HARMADIK ÉV

„Ez a sorozat
egyre jobb és jobb.”

– *bori_09, bookbub.com*

fine
selection

LEIA STONE

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

LEIA STONE

FALLEN
Bukottak Akadémiája
ACADEMY

HARMADIK ÉV

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. FEJEZET

EGY NYÖGÉSEL MEGFORDULTAM AZ ÁGYBAN, és vártam, hogy a szemem alkalmazkodjon a fényhez. Az elmúlt hónapban minden reggel ugyanúgy zajlott: a pokolbéli kis kőszobámban ébredtem gyógyszerekkel lenyugtatva, zavarodottan, elgyengülve és kettős látással.

– Jó reggelt! Itt az ideje bevenni a gyógyszereket – köszöntött Raksha.

A sötét mágusra meredtem, akivel egyszerre kedveltük és gyűlöl-
tük egymást. A nő nem bántalmazott, és túlzottan gonosz sem volt
velem, csak tette, amit a Sötétség hercege megparancsolt neki, de
mégiscsak ő volt a fogvatartóm.

– Kérlek, elég a gyógyszerből! – nyöszörögtem.

Lomhának, levertnek és betegnek éreztem magam tőlük.

Megkeverte a zabkásámat, sötét haja az arcába omlott, már-már
csinossá téve őt. Indiai származású, a harmincas éveinek közepén járó nő
volt, és rettenetes hatalommal bírt. Az első napomon megpróbáltam

öt leteríteni a varázserőmmel, de egyszerűen átrepített a szobán, újra felhasítva a sebet a torkomon.

– Ismered a szabályokat, gyermek – szűrte a fogai között. – Ha beveszed a gyógyszereket, találkozhatsz a Sötétség hercegével.

– Nem akarok találkozni a kibaszott herceggel! – csattantam fel.

Felkapta a fejét, vörös homály borította a szemét. Felállt, és a zabkásával a kezében hozzám lépett. A tekintetében eltökéltség csillogott.

– Hadd avassalak be egy apró titokba. Ha túl akarod élni idelelt, akkor teszed, amit mond. Megértetted? – Valami megváltozott a hangjában és a tekintetében, amitől szinte normális embernek látszott. De ez mind elpárolgott, amikor az első kanál gyógyszerrel dúsírtott zabkását lenyomta a torkomon.

– Nyeld le! – mordult rám.

Lenéztem a bal kezemre, az ujjamon lévő gyűrűre. Raksha engedte, hogy megtartsam. A Sötétség hercege attól tartott, megigézték a gyűrűt, de Raksha megvizsgálta és haszontalannak ítélte. Sőt, ő javasolta, hogy talán motiválóan hatna rám, ha megtarthatnám. Elvették a medált, amit Mr. Claymore készített nekem, de legalább a gyűrűmet megtarthattam.

Lenyeltem a gyógyszeres reggelit, hagytam, hogy lecsússzon a torkomon.

Lincoln.

Istenem, már a név pusztá gondolata is könnyeket csalt a szemembe, és éles fájdalom nyilallt a mellkasomba. Vajon azt hiszi, meghaltam? És mi a helyzet Shea-vel? Az anyámmal? Mikey-vel?

Könnyek csordultak le az arcomon, és Raksha rácsapott a kezemre.

– Semmi gyengeség idelelt. Győzd le! Élj túl! – utasított.

Voltak pillanatok, mint például ez is, amikor hittem benne, hogy segíteni próbál.

– Miért kapom még mindig a gyógyszereket? Néhány napja már nem próbálkoztam azzal, hogy megtámadjam a Sötétség hercegét – próbáltam érvelni, miközben újabb kanál ételt tömött a számba.

Raksha meglepetten nézett rám.

– Néhány napja? Próbáljuk meg, kibírod-e néhány hétig, és akkor talán megengedi, hogy elhagyjuk a gyógyszereket.

Még néhány hét idelent? J Jesszus, még elképzelni is nehéz volt. Teljesen beleőrülnék.

A gyógyszerek miatt képtelen voltam varázsolni, nem tudtam repülni, és nem tudtam beszélni Serával. Az utóbbi viselt meg leginkább mind közül. Tudni, hogy itt van lent velem, de a kapcsolatunkat elfojtották.

– Oké, többé nem harcolok veled. Most már belátom, hogy semmi haszna. – Más módot kellett találnom a szabadulásra. El kell hitetnem, hogy az ő oldalukon állok.

Raksha bólintott, és bekanalazta a darabos, kesernyés zabkását a számba.

– Okos lány. Tedd, amit mondanak!

A következő óra ugyanabban a monotonitásban telt, mint minden más napon. Raksha felügyelt, míg lezuhanyoztam; nem kaphattam borotvát, bármennyire is erőszakoskodtam. Aztán segített felöltözni, majd átülni a tolokocsimba. A gyógyszerek és az étvágytalanságom eredményeképpen túlságosan legyengültem egy hosszabb sétához.

– Mehetünk a Sötétség hercegéhez? – kérdezte Raksha, miközben végigtolta a széket a hosszú kőfolyosón.

Csak egy morgással feleltem.

Fogalmam sem volt róla, hogy a Pokol melyik részén vagyunk. Miután a gyógyító démon helyrehozta a nyakamat, elájultam a vérvesztéségtől, és itt ébredtem. Csak találgathattam, hogy több száz kilométerre vagyunk-e Angyalvárostól, vagy esetleg éppen alatta. Raksha sosem árult el semmit, csak a fejét csóválva rácsapott a kezemre.

Átküzdöttük magunkat a folyosók hosszú labirintusán, míg végül eljutottunk Lucifer irodájának dupla ajtajához.

Raksha mereven állt mellettem, akár egy katona, és kettőt kopogott a keményfa ajtón.

– Bejöhettek! – mennydörögte egy hang odabentről.

Kitaláltam egy becenevet a Sötétség hercegének.

Lucy.

Lucifer, Lucy. Értitek? Pár napja így hívtam, és olyan erősen felpofozott, hogy bedagadt a szemem. Úgyhogy most már csak magamban hívom így. Ha Sera hallana, ő is így nevezné, és akkor talán képes lennék ép ésszel kibírni ezt a poklot. Szó szerinti poklot.

Raksha előrelépett, kinyitotta a dupla ajtót, és betolt ennek a seggfejnek a vackába. Pontosan olyan volt, amilyennek képzelné az ember. Egy valóságos rémálom. Volt néhány gurulós fémasztala, rajta fiolákkal, bájitalokkal, körülöttük pedig mindenfelé csontok heverték. Egyszer azt mondta nekem, hogy itt készíti a démonjait. Szörnyeket teremt a puszta kezével.

Az irodájától kirázott a hideg, de túlságosan elnyomtak a gyógyszerek ahhoz, hogy különösebben érdekeljen.

– Készen állsz jól viselkedni? – duruzsolta Lucifer.

Ugyanaz a kérdés mindennap, csak a válasz változott mindig. Volt, hogy képen köptem, máskor bemutattam neki, vagy hozzávágtam valamit, és sorolhatnám. Egyik sem vált be. Muszáj volt taktikát

váltanom, és díjnyertes színésznővé avanzsálnom a következő percekben, vagy talán itt lent halok meg, és soha többé nem látom Lincolnt és a szeretteimet.

Feemeltem a tekintetemet a padlóról, és Lucifer rideg, sötét és mégis rendkívül jóképű arcába néztem.

– Igen – feleltem enyhe megvetéssel. Ennek az előadásnak hitelesnek kellett lennie, és a kicsattanó öröm nem lett volna túl meggyőző.

Elvigyorodott és összecsapta a kezét.

– Ez az! Látom, észhez tértél! Helyes!

Raksha kérdően felhúzta az egyik szemöldökét, de nem szólt semmit.

Lucy Rakshára pillantott, és a kezével elhessegette.

– Elmehetsz, kedvesem.

A bébicsőszöm egyszerűen biccentett és kiment a szobából, magamra hagyott a székeembe roskadva, szemben magával az Ördöggel.

– A gyógyszer rémes, igaz? – kérdezte. A csillogás a szemében arról árulkodott, hogy kedvére való, ha rémesen érzem magam.

Összevontam a szemöldököm.

– Eléggé.

Legjobb a lehető legőszintébbnek lenni. Többféleképp is leteszteltem, hogy lássam, vajon a Sötétség hercege is tud-e olvasni a gondolatokban, mint a többi arkangyal, de arra a végső következtetésre jutottam, hogy neki nem megy. Ennek ellenére mégis biztosra akartam menni.

Lucifer bólintott, odalépett az egyik asztalához, és meghatározott sorrendben elhelyezett rajta néhány csontot.

– Természetesen nem arról van szó, hogy félek tőled, de erőd teljes teljében okozhatsz kellemetlenségeket nekem. Nincs szükségem efféle figyelemelterelésre. Megértetted, ugye?

Minden figyelmemet lekötötte, ahogy a csontokat egy test formájába rendezte, és csak bólintottam.

A tekintete az enyémmre siklott.

– Szeretnél segíteni nekem? Valójában ezért hoztalak ide. Hogy tanulj tőlem, hogy úgymond a pártfogoltam légy.

Pfuj. *Cseszd meg, Lucy!*

– Miért ne? – Csak ennyi telt tőlem.

Felcilliant a szeme, és ez még jóképűbbé tette, ami egyszerűen abszurd volt. Egy ennyire gonosz lénynek nem szabadna ilyen szépségnek lennie.

– Tudtam, hogy meggondolod magad. Sajnálatos, hogy a nehezebb utat választottad, de ugye felfogtad, hogy sosem szabadulsz ki innen? Még ha sikerülne is legyőznöd engem, ebben a világban rekednél.

Ennél lehangolóbban nem is vágthatott volna arcul a valóság.

Sóhajtván néztem le a törekeny testemre, a depresszió és a fáradtság súlya húzta a végtagjaimat.

– Most már belátom, igen.

Színészkednem sem kellett többé.

Bólintott, majd a csontkupac felé mutatott.

– Ez a kedvenc elfoglaltságom itt az alvilágban. Démonokat teremteni.

Elkerekedett a szemem. Mármost, tudtam, hogy démonokat teremtettem, és láttam, hogy folyton mókol valamit, de ezt tőle hallani, és közben látni, ahogy épp a csontokat rendezgeti... Nos, ez finoman szólva is felzaklató volt, ugyanakkor egy egész kicsit lenyűgöző is.

– Mit... készítesz ma? – Nem kellett megjászanom a félelmet a hangomban.

Megvonta a vállát.

– Valami újra gondoltam. Fölöttébb unom a jelenlegi választékot.

Váó! Képes volt csak úgy létrehozni valami gonoszat, és rászabá-
dítani a világra. Kiemelkedő varázstudás kellett egy ilyen erőteljes
bűbájhoz.

Kinyújtotta a kezét, és belemártotta az ujját egy Malícia feliratú
üvegbe. Egy jó maréknyi fekete port szórt az asztalon heverő kopo-
nyára. Egyszerre megigézve és elborzadva közelebb gurultam.

Úgy tűnt, tetszik neki a reakcióm, a szemében gyönyör táncolt.

– Szárnyak? Igen vagy nem? Hmm? Mit gondolsz? – kérdezte.

Nem akartam segíteni, nem akartam semmiféle rosszat teremteni.

– Nem kellene. A szárnyakat túlértékelik – feleltem.

Vigyorogva nézett rám, majd a soron lévő üveghez lépett, amin az
Empátia felirat állt. A kisujjával kivett egy keveset a rózsaszínű por-
ból, az ujjai között elmorzsolta, majd a kopyára hintette.

– Empátia egy démonban? Ez valami vicc? – Még közelebb gurul-
tam, hogy meggyőződjek róla, jól láttam a feliratot.

– Kezdetben enélkül teremtettem a démonokat, és soha nem
hallgattak rám, képtelenek voltak csapatban dolgozni. Teljes volt
az anarchia. Most már adok nekik annyit, hogy érdekelje őket, mit
gondolok róluk.

Szemét.

– Király. – Kérdemlek egy Oscar-díjat, mire végzek itt.

Rengeteg üvegcsé állt még a gurulós asztalon, olyan feliratokkal,
mint Sav, Tűz, Szükség és sok más. Az agyamban cikáztak a lehető-
ségek.

– Mitől lehetne ez most tényleg a legjobb? – faggatott engem az
állat dörzsölgetve. Szinte úgy hangzott, mintha tesztelni akarna.

Eljött a pillanat, hogy bebizonyítsam, tényleg az ő oldalán állok,
még ha kamuból is. Előrehajoltam, és a Sav és Szükség feliratú üveg-
csékre mutattam.

– Keverd össze azt a kettőt, és gyilkos kombót kapsz.

Felvonta a szemöldökét.

– Le vagyok nyugőzve. Jó úton haladsz.

Nyájasan rámosolyogtam. Lucifer mindkét porból vett egy adagot, és a csontokra szőrtá őket.

Istenem, kérlek, bocsáss meg nekem.

– És tudod, mit? Meggondoltam magam. Adj neki szárnyakat – tettem hozzá a biztonság kedvéért.

A Sötétség hercege elvgyorodott.

Meg akartam szabadulni a győgyszerektől, vissza kellett szereznem Serát, és eltűnni innen a francba. Az egyetlen probléma, hogy játszanom kellett a gonoszt, míg ez nem sikerül.

Csak reméltem, hogy nem veszek el az új szerepemben, mert James jóslata kezdett valóra válni.

2. FEJEZET

KIDERÜLT, HOGY A SÖTÉTSÉG HERCEGÉNEK nekromantaereje van. Persze, nem kellett volna meglepnie, elvégre a nekromantamágia démoni eredetű volt. Lucifer tenyeréből vörösés bűbáj szállt fel, és átitatta a különböző porokkal beszórt csontokat. Ezt követően hozzáadta a saját véráldozatát, és a csontokra csorgatta a véréét. Én csak ültem a székemben, megbabonázva és undorodva, és néztem, ahogy az a valami... növekedni kezd.

A folyamat több órába telt. Először a vénák szerkezete alakult ki, aztán az izmok. Mire Raksha vacsora után értem jött, már a bőr is növekedésnek indult.

Lucifer nem sokat beszélt ez idő alatt, csak ült a bazi nagy íróasztala mögött, régi könyveket olvasgatott, és parancsokat osztogatott a jövő-menő abrus démonoknak. Én félig kábultan ültem a tolókoszékemben, és figyeltem. Figyeltem a lényt, akinek asszisztáltam a létrejöttéhez, figyeltem Lucifert. Mindenre figyeltem.

– Jó kis első napja volt ez a kiképzésednek, egyetértesz? – kérdezte Lucifer, felriasztva engem a kábulatomból.

Az asztalon fekvő lény már szinte teljesen kifejlődött, és én betegesen megigézve bámultam, ahogy emelkedett és sülyedt a mellkasa. Jól kellett játszanom, el kellett érnem, hogy higgyen nekem, és ne adasson be több gyógyszert. Ez volt a szabadulásom egyetlen reménye.

– Elég jó volt – rántottam meg a vállam.

Gonoszul elvigyorodott.

– Mi a baj? Hiányoznak a barátaid?

– Igen, hiányoznak – néztem vissza rá.

Bólintott.

– Akkor lássuk, miben mesterkednek!

Összecsapta a tenyerét, mire a falon lévő lámpák kialudtak, és vaksötétség ereszkedett ránk. Ha nem lett volna elég, hogy egy koromsötét szobában magamra maradtam az Ördöggel, ritmikus légzést hallottam közvetlenül mellettem. Rájöttem, hogy a lény az, úgyhogy rémülten gurultam el az asztaltól, de megálltam, amint a távolabbi kőfalon egy kivetítő villant fel.

Felsírtam Lincoln láttán. Fekete öltönyt viselt, érzelemmentes tekintete a távolba meredt. Egy másik jelenet ugrott fel, anyám volt rajta, amint egy sírkő felett zokog. Az én sírkövem volt az, közvetlenül az apámé mellett.

Édes istenem.

Mikey, Shea, Raphael, mind ott voltak.

– Nem haltam meg! – kiáltottam a könnyeimmel küszködve.

– Hónapok teltek el. Portálokat nyitottak, démonoknak fizettek információkért, de semmire sem jutottak. El kell téged engedniük – mondta Lucifer.

Nem. Zihálva kapkodtam levegő után, igyekeztem legyűrni a rám törő pánikot, ami azzal fenyegetett, hogy felemészt.

– Alig egy hónapja vagyok itt! – ellenkeztem ostobán.

– Az idő másként jár idelent – felelte könnyed hangnemben.

Lincoln egy csokor vörös rózsával a kezében ácsorgott, de a virágok a fejükkel lefelé, kókadtan himbálóztak a markában. Annyira szerettem volna elmondani neki, hogy élek, szerettem volna megérteni, vagy bármi mással is beértem volna. Raphael lépett oda hozzá, váltottak néhány szót, amit nem hallottam. Lincolnnak nem tetszetett, amit az arkangyal mondott neki, mert földhöz vágta a virágokat, ellökte Raphaelt az útból, sebesen kibontotta a szárnyát, és elrepült.

Megrázó volt látni, ahogy meglökte Raphaelt. Életem szerelme lemondott rólam, és ettől hányingerem támadt.

– Elég! – kiáltottam végül, és a kép eltűnt előlem. A lámpák újra kigyúltak, és Lucifer kifejezéstelen arccal nézett rám.

– Nos, most már tudod. Ők továbbléptek, te pedig sosem jutsz ki innen. Akár ki is alakíthatnánk egy szívélyes munkakapcsolatot, hmm?

Abban a pillanatban legszívesebben levágtam volna a fejét, és fel-dugtam volna a seggébe. Hogy nyugodt maradjak, vettem néhány mély levegőt, majd bólintottam.

– Legyen. Szeretnék visszamenni a szobámba, elfáradtam – mo-tyogtam végül, és még némi igazság is volt abban, amit mondtam.

Két perccel később Raksha már ott is volt, hogy a szobámba toljon.

– Rak, holnap elég lesz neki egy fél adag gyógyszer is – utasította Lucifer, majd a sötét mágus megragadta a tolókkocsim fogantyúját.

Igyekeztem valamelyest leplezni az örömöm, miközben a bébi-szitterem kissé meglepetten bólintott.

A folyosóra érve lehajolt hozzám.

– Jó kislány – súgta a fülembé.

Ezzel meggyőződtem, hogy ő maga is ugyanolyan fogoly, mint én.

Aznap este az ágyamban fekvé álomba sírtam magam, és nem járt más a fejemben, csak Lincoln, ahogy odébb taszítja Raphaelt, majd kétségbeesetten elrepül.

Másnap, fél adag gyógyszerrel a szervezetemben képes voltam egy bot segítségével sétálni. Továbbra is ingatag és gyenge voltam, és eszem ágában sem volt péppé verni Lucifert, de legalább dolgozhattam a lábizmaid erősítésén.

– Ma csatlakozhatsz a többiekhez – közölte velem Raksha a háttorzongató fürdőm után, amit végignézett, hogy biztosan ne fojtsam magam vízbe, ami egyébként néhányszor átfutott az agyamon.

Meglepődve néztem a sötét mágusra.

– A többiekhez?

– Igen – bólintott kurtán. – A Sötétség hercege csakis a legnagyobbbecsültebb lényeknek engedi, hogy vele éljenek az otthonában. Ma találkozni fogsz a többiekkel, és megkezded a csoportos kiképzésedet.

Nagyot nyeltem. Rakshával szemben is ki kellett játszanom az év színésznője kártyámat.

– Csoportos kiképzés?

Csak bólintott, de egyetlen szót sem szólt.

Nagyszerű. Szerettem a meglepetéseket, különösen azokat, amik a Pokolban vártak rám.

Kihúztam magam, és a botomra támaszkodva követtem őt kifelé a szobából. A ruhám valamiféle vastag, strapabíró szövetből készült,

de eléggé hevenyészve varrták össze. Az egyetlen, ami boltban vásárolt holminak látszott, az a Rakshától kapott alsóneműm volt. Egy walmartos nejlonszatyorban adta át, aminek láttán vagy ezer kérdésem támadt, de inkább befogtam a számat.

Vajon Raksha felment a Földre, és ő maga vette a Walmartban? Vagy esetleg van egy Walmart a Pokolban?

Elég hihetőnek tűnt.

Lassan sétáltunk végig a kusza folyosókon, végül azt sem tudtam, merre járunk, és kimerültem. Raksha türelmesen várt, míg a falnak támaszkodva erőt gyűjtöttem. Alig egy hetet feküdtem ágyban, de a lábaim teljesen elgyengültek.

Amikor végre elértünk egy sima kétszárnyú ajtóhoz, elhadart szavakat hallottam.

A fogolytársam hozzám fordult, és feltűnt, hogy a mandulavágású, barna szeme milyen gyönyörű, amikor épp nem rosszindulatot áraszt felém. A homlokán, a bőrszínével szöges ellentétben, ott pompázott a vörös félhold tetoválás.

– Jól figyelj, Brielle! Te az én felelősségem vagy, én felelek érted. Ha bármi olyat teszel, amivel megszégyenítesz vagy hiteltelenné teszel, úgy elverlek, hogy azt is megbánod, hogy megszületted. Megértetted? – A szavai késként hatoltak az éppen csak meggyógyult nyakamba.

Tulajdonképpen megkedveltem őt. Egy pszichológusnak biztosan lenne egy-két szava ezt illetően. Talán ezért fájtak annyira a szavai. Gondolkodás nélkül ellátná a bajomat, és azt akarta, hogy tudjam ezt.

Egyszerűen csak bólintottam, és rájöttem, hogy idelent nincs szövetségesem. Igaz, hogy Raksha is a Sötétség hercegének foglya, mégis úgy tűnt, hogy valamelyest önként van itt.

Elégedettnek tűnt az azonnali beleegyezéssel.

– Mostantól itt étkezhetsz a többiekkel. Arra is engedélyt kaptál, hogy másokkal együtt részt vehess néhány kiképző gyakorlaton. Mind tudják, hogy ki vagy, és tudják, hogy fontos vagy a Sötétség hercegének, de azt is tudják, hogy angyalvér folyik az ereidben.

Csodás. Vagyis lényegében ki nem állhatnak. Tökmindegy, mostanra már hozzászoktam ezekhez. Olyan volt, mintha újra elsőéves lennék a Bukottak Akadémiáján. Biztosan odabent is volt egy Tiffany.

Raksha folytatta.

– Tekints úgy rám, mint az árnyékodra, amit *soha* nem veszítesz el.

Ne próbáljak megszökni. Vettem.

Ismét bólintottam, nem mertem megszólalni, mert félttem, hogy elbögöm magam. A temetésemre összegyűlt szeretteim látványa kísértett a fejemben egész éjjel, és még most sem hagyott nyugodni. Nem bírtam kiverni a fejemből, ahogy Lincoln ellöki Raphaelt, és elrepül.

Az árnyékom kinyitotta az ajtót, és több mint száz számító tekintet bámult rám. A hangok elcsendesedtek, én pedig egyenként végignéztam a hosszan sorakozó asztaloknál ülő démonokon. Volt itt mindenféle teremtmény. Sarkantyús és abrus démonok, gyíkfark és mérgezsák démonok, de még kénkö démonok is. A tekintetem az egyetlen női szukkubusz démonra vándorolt, és majdnem kirohantam onnan a francba.

Raksha a hátamba mélyesztette a hüvelykujját, és belökött a terembe. Most először adtam imádkozásra a fejem azóta, hogy lehoztak ide.

Istenem, kérlek, segíts, hogy túléljem ezt. Hadd lássam újra Lincolnt és a családomat.

A Bukottak Akadémiáján töltött első napjaimban megtanultam, hogy semmi hasznot nem hoz az embernek, ha gyengének látják. Ezért felszegett fejjel megmarkoltam a botomat, és besétáltam a terembe.

Ha meg akartak volna támadni, megtehették volna. Létszámfőlényben voltak, én pedig még mindig gyengélkedtem, ráadásul be is gyógyszereztek. Nem egy jó kombó. Elhaladva az első asztal mellett, minden izmomat megfeszítettem, várva a támadást.

De senki sem moccant. Csak bámultak.

Mire eljutottam a terem végében lévő svédasztalig, úgy gondoltam, hogy talán sikerül túlélnem a napot.

Raksha fogta a tányéromat, tojást, szalonnát és gyümölcsöt halmozott rá, meg sem kérdezte, mit szeretnék enni. Egy igazi gonosz mostoha vált belőle.

Odalépett egy asztalhoz, amit addig észre sem vettem, és aminél kizárólag emberek ültek. Démoni erővel rendelkező emberek, de akkor is. Egy gyors pillantást vettem az ott ülők kezére, és tudtam, hogy sötét mágusokkal, nekromantákkal, éjfarkasokkal és rémszipákokkal van dolgom. De ők nem fiatal kölykök voltak az Alantasok Akadémiájáról, hanem középkorú, sebhelyekkel tarkított bűnözők.

A terem nyugodt és csendes volt. Fogalmam sem volt, mihez kezdjek. Hogyan ehetnék száznál is több gonosz szempár kereszttüzében és gyógyszerrel telinyomott zabkásával a gyomromban?

Raksha segített leülni az asztal végénél, majd keresztülnézett a csendes termen.

– Le lehet kopni rólunk! – utasította őket.

Atya-gatya, a csajnak van vér a pucájában.

Néhány morgás eljutott hozzánk, és valaki valami olyasmit motyogott, hogy „kapd be, hercegnő”, de ezt leszámítva működött a

dolog. Elfordították a tekintetüket, folytatták a beszélgetést, épp úgy, mint mielőtt beléptünk.

Raksha leült mellém, és a fülemhez hajolt.

– A Sötétség hercege otthonának minden lakója parancsba kapta, hogy a kiképzésen kívül tilos hozzád érnie, és engedelmeskednie kell az utasításaimnak, mintha az magától Lucifertől jönne.

Vigyorgva elhúzódott, és láttam a szemében, hogy élvezzi a ráruházott hatalmat. A fenébe is, én se éreznék másként. Uralkodnék a seggfejek felett, és naphosszat szidalmaznám őket.

De több eszem volt annál, mintsem ezt hangosan kimondjam. Bólintottam, és felkaptam egy darab szalonnát. Alaposan megrágtam, miközben az asztaltársaságom elkerekedett szemmel bámult rám.

Ha Shea itt lenne, felszegett állal lenézné ezeket a seggfejeket, de én megrogzottnan meredtem a tányéromra. Tudtam, hogy túl nagy fába vágtam a fejszemet. A lelkem megtört, és tökéletesen tudatában voltam, hogy akaratom ellenére, de James próféciája kezd valóra válni.

– Szóval a Sötétség hercege tényleg megbízik benne annyira, hogy csatlakozhat a küldetésünkhöz? – kérdezte egy koromfekete hajú sötét mágus Rakshától, miközben rám bámult az étellel teli tányérja fölött.

Raksha kurtán biccentett.

– Így van.

– Küldetés? – vontam fel a szemöldököm.

Raksha az asztal alá csúsztatta a kezét, és olyan erősen megszorította a combomat, hogy kis híján torkon vágtam.

A hollófekete hajú mágus elvagyorodott.

– Logikus, hogy még nem mondtott neked semmit. Kivár az utolsó pillanatig, amikor már feltétlenül muszáj lesz beavatnia. Ő már csak ilyen.

– Mintha annyira ismernéd! – horkantott Raksha. – Csak kétszer találkoztál vele.

Mindenki röhögni és poénkodni kezdett az asztalnál, de én visszafogtam magam. Nem akartam semmi olyat tenni, amivel kiérdemlek egy esetleges seggbe rúgást a későbbiekben.

A holló csaj szemforgatva felém bökött az állával.

– Igaz, hogy Michael arkangyallal edzettél?

Ó, egek! Mit felelhettem volna erre?

– Néhányszor – vontam vállat.

Az asztalnál mindenki felém kapta a fejét, és alaposan végigmértek.

A holló csaj elvigyorodott.

– Alig várom, hogy lássam a kiképzőarénában, hogy mit tanultál.

Ribanc.

Továbbra is a tányéromat bámulva egy kanál lágytojást toltam a számba.

Raksha megpaskolta a felkaromat.

– Még nem áll készen az edzésre. Még tart a gyógyszeres kezelés.

A holló csaj bólított, mintha pontosan értené, miről van szó.

– Néha, egy-egy keményebb edzés után igazán hiányzik a gyógyszer.

Mi a fenét mondott?

Homlokráncolva tűnődtem, hogy feltegyem-e a kérdést, ami égette a torkomat.

Raksha éles pillantása azonban jelezte, hogy egy szót se szóljak, de a kérdés akkor is ott kavargott a fejemben.

Mindannyian foglyok vagyunk idelent?

3. FEJEZET

REGGELI UTÁN A TÖBBIEK ELMENTEK „edzeni”, bármit is jelentsen ez, én pedig Rakshával mentem elintézni egy ügyet. Hogy mi volt ez az ügy, arról fogalmam sem volt. Semmit sem árult el róla, és már rég megtanultam, hogy ne kérdezősködjek.

Miközben a folyosón haladtunk, Raksha egyszer csak rám nézett.

– Az út oda-vissza másfél kilométer. Ez lesz az edzésed, amíg leszoktatunk a gyógyszerekről. Engedélyt kapsz, hogy utána szundíts egyet, aztán pedig ma este a Sötétség hercegével vacsorázol.

Az utolsó szavainál megbotlottam, és majdnem elestem a botomban.

– Minden este veled fogok enni? – Igyekeztem nyugodtnak tűnni.
Istenem, kérlek, nem legyen a válasz.

Szórakozottan nézett rám a szeme sarkából.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Kétlem. Ő nagyon elfoglalt. Ez egy különleges alkalom, hogy üdvözöljön a csapatában.

Hát remek. Üdvözölve leszek a gonosz pokoli osztagban.

– Értem.

Lassan sétáltunk, meg-megálltunk, hogy a falnak dőlve pihenhessek, amikor a szédülés felülkerekedett rajtam. Raksha egyszer sem panaszkodott, nem is kiabált velem, csak türelmesen állt és várt rám. Tudtam, hogy valószínűleg beteges, de ettől csak megkedveltem. Éreztem, hogy még korántsem tudok róla mindent. Igaz, hogy megfenyegetett, hogy seggbe rúg, ha szégyent hozok rá, és átrepített a szobán korábban, de segített is nekem. Etetett, ügyelt rá, hogy tisztálkodjak, és segít visszanyernem az erőmet.

Meglehet, hogy most annyira elveszett és magányos voltam, hogy szükségem volt egy barátra, még ha az a barát nem is igazából az.

– Van családod? – kérdeztem tőle lazán, azon tűnődve, hogy talán közelebb kerülhetünk egymáshoz.

Azonnal elsápadt, és kihúzta magát.

– Gyerünk, nem fognak egész nap várni – kerülte ki a választ, majd elindult a folyosók labirintusában.

Pompás.

Ha Raksha megbántása egy tantárgy lett volna, csillagos ötösré vizsgáztam volna belőle.

Nehezemre esett tartani a tempót, a szívem vadul lüktetett a mellkasomban, gyenge lábaim reszkettek, de aztán megláttam az ablakokon beszűrődő napfényt. Raksha az egyik ablak előtt, karba font kézzel várt rám.

Napfény a Pokolban?